

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 188. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_227C-txt-shoot-idm6463.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

XLV. Johan Huss.

Der ligger et Rige østen for Tydskland, som hedder Bøhmen, hvor man, endnu efter Kors-Togenes Tid, holdt fast saavel ved Nadverens rette Uddeling, som ved Moders-Maalets Brug i Kirken, og netop da det lod, som de modsatte Uskikke ogsaa her havde vundet Seier, da opvakde Herren sig et trofast Vidne i den Bøhmiske Præst og Professor Johan Huss.

Det var omtrent da man skrev Fjortenhundrede, at denne Sandhedens uforfærdede Kæmpe, midt i Prag, som er Bøhmens Hoved-Stad, begyndte at opløfte Røsten mod Geistlighedens grove Vildfarelser, Bedragerier, og forargelige Levnet, anbefalede den hardtad ganske forsømte Bibel-Læsning, og paastod, at baade skulde Guds-Tjenesten holdes paa Moders-Maalet, og Kalken i Nadveren meddeles Læg-Mand. Han vandt overordenligt Bifald, og kun forgiæves stræbde hans Modstandere at binde Guds Ord, men da han blev stævnet til at møde paa det fornævnte Lande-Mode i Costnitz, og der frimodig bekiendte Sandheden, blev han fordømt som en Kiætter, og kastet paa Baalet. Dermed uddøde imidlertid ingenlunde det Kirkens Gienmæle mod den tro¹⁹¹løse Geistlighed, som Herren havde lagt paa hans Tunge, thi, opmuntrede af den Frimodighed, hvormed han, som de gamle Martyrer, gik i Døden for Herren, og forbittede over den himmelraabende Ugudelighed at kalde sig Christi Tjenere, og brænde hans trofaste Vidner, reiste nu Bøhmerne sig i Tusind-Tal, til den Christelige Menigheds Forsvar mod Geistlighedens Tyranni.

Mange af disse saakaldte Hussiter faldt vist nok selv i Vildfarelse, og misbrugde Magten til at hevne sig paa deres indenlandske Modstandere, men med Rette greb de til Nødværge mod de fremmede Krigshære, som Paverne udsendte til Kors-Tog imod dem, som om de var Tyrker og Hedninger, fordi de ærede Christus meer, end hans selvgjorte Statholder, og Herren var øiensynlig deres Skjold, saa Fjendernes Mangfoldighed adspredtes for deres Ansigt som Avner for Vinden. Saaledes sørgede Herren for, at, giennem hele det femtende Aarhundrede, da Vildfarelsen havde taget Overhaand, og Guds-Tjenesten var forvansket over hele den Romerske Christenhed, stod Kirken dog i sin rette Skikkelse hos Bøhmerne, som Staden paa Bjerget, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og til et Forvarsel om de store Ting, der nu snart skulde skee, til den Himmel-Farnes Ære, og til alle Slægters Forundring!

¹⁹¹De Hussiter som førde Ordet meer end Sværdet, og udgjorde den egenlige Menighed, kaldte Man Calixtiner, fordi det især var Kalken i Nadveren, hvorpaa de ingenlunde vilde give Slip, og det Navn er deres Ære, thi det er ikke for enhver herskende Vildfarelse, men kun for hvad der angriber Kirkens oprindelige Indretning, Christne maae og skal afsondre sig.